

UTLENDINGER

Utenlandske amatørgeologer kommer som oftest til Norge for mineralsamlings skyld. Dette har ført til at mindre (begrensede) økonomisk verdifulle mineralforekomster er blitt utplyndret. Det er jo en selvfølge at dette må forhindres, noe som etter min mening best kan gjøres ved minst mulig bekjentgjørelse og offentlighet om forekomstene. Hadde utlendingene hatt den generelle Norges geologi, bergarter og tektonikk som reisemål skulle de vært velkomne, men så lenge interessen begrenses til «mineraljakt», da sier jeg nei til at utlendinger skal kunne bli medlemmer i våre foreninger. Et medlemskap vil kunne være nøkkelen til mange mindre mineralforekomster.

Denne sak vil bli behandlet på foreningens årsmøte i januar.

Ole Nashoug

GLIMT FRA EN STRAND

Av Dagny Hoffman

Ved Jammerbugt i Nord-Jylland ligger høydetragedet Lien som danskene regner for Nord-Europas største endemorene. Mange vitenskapsmenn, også fra utlandet, har drevet forskning, «gravet i sanden», i dette område, særlig i og omkring «Svinkloverne». Nedenfor disse ligger Svinkløv Badehotel, trygt plasert, skulle en tro, på klittene, langt inne fra stranden. Men ravutvinningen, i eksportøyemed, har forårsaket nedbrytning av kysten på lange strekninger av Jyllands vestkyst.

Når vinterstormene raser i Skagerak, presses sjøen inn mot Jammerbugtens flate og åpne, nu helt ubeskyttede kyststriper, og frådende kjempebølger styrter seg inn over stranden og faller ned, som i et hugg, over klittene og drar sin munnfull med tilbake, i suget, mot havet.

I de årene jeg bodde på mitt sted «Overlien», tok jeg gjerne en tur bort til Svinkløvstrand, straks stormen var stilnet av, for å «forske» i den nyfremkomne klittevegg. Det forekom meg at et kjempedyr fra urtiden måtte være kommet inn fra havet og med sin frem-

stående overkjeve hadde kappet en meter eller mer av landet, innenfor strandbredden — og der i klittveggen stakk nu skjell, stener og fossiler frem. De lå på linje, i bølgerad, blant grus og sand.

Ofte ble jeg stående der en stund, kanskje med et stykke konglomerat i hånden (50 mill. år gammelt) eller med en bit skifer med graptolitfossil, utdødd for 400 mill. år siden — jeg så inn over heden, der marehalmen fortsatt boyde seg for vinden eller jeg kikket mot stranden, hvor donninger nu rullet forholdtvis stille, mens havdønen, sjøens egen sang, alltid sterk etter storm og uvær, hørtes langt borte fra — skjont helst gikk blikket mot horisonten der himmel og hav gikk i ett — jeg prøvet å fatte, lette på sløret over begrepet: Millioner av år på vår klode, i universet. Jeg klarte det aldri — men det hendte jeg fikk som en aning... av tid, rum og evighet.

Stein fra Oslorenna fant jeg ofte på stranden før nede og akkurat make, så vel som flintsten, har jeg plukket frem fra en gammel potetkjeller her i Høvåg, 300—400 meter fra nuværende strandlinje. Førstekonservator Inge Bryhni forklarte meg dette med at der i sin tid gikk strømninger både fra Norge til Danmark og omvendt, og da nettopp over det som nu er Sørlandskysten.

Og så til debatten om vern: La oss fortsette med utveksling på geologiens område, også med andre land. Men hold den innenfor gjeste- og dermed vennskapsstadiet. Vi har så meget til felles med våre naboland. Men allikevel har hvert land og hver nasjon, likesom hvert menneske, sin egenart, sin identitet som bør respekteres, ikke utnyttes, men for all del beholdes — den gir liv og farve til hvert møte, hvert sted der nye funn, erfaringer og problemer drøftes og diskuteres.

Inviter amatørgeologer fra andre land til stevner og seminarer i Norge, gjennom deres egne geologiforeninger. La kun de som selv er medlem av en slik forening i sitt eget land få adgang, og da som gjest, til en ekskursjon, et semi-

Over til side 10

nar eller annet innen en geologiforening her.

Et medlemskap i en norsk geologiforening bør for utenlandske statsborgere være betinget av at de har sin faste bopel i Norge.

Vårt lands naturprodukt, verdifulle stein og malmrikt fjell, fornyer seg ikke. Vi har fått disse verdier i arv og med arv følger ansvar, ikke minst overfor kommende slekter.

Protest!

Angående referat fra Fellesrådet i Nags-Nytt, 2. årgang nr. 2.

ALLE NORSKE KAN BLI MEDLEMMER

Mange av våre medlemmer har reagert sterkt på dette referat. Vi har nemlig flere utlendinger som medlemmer. De arbeider og bor her, og vi regner dem som fullgode nordmenn, men de er ikke norske statsborgere. Denne artikkelen har såret dem.

O.G. beklager sterkt at denne artikkelen ble tatt inn i Nags-Nytt. Alt avisstoff skal sendes til hver forenings redaksjonskomité. Hvis redaktøren ønsker å ta inn eget stoff, må han/hun gjøre det på lederplass, slik at det som redaktøren skriver står for hans/hennes egen personlige mening.

Styret i O.G.

Kommentar:

Vel kan det være at man reagerer på et referat, såfremt referatet er ukorrekt. Man kan imidlertid ikke reagere på at et referat fra et møte i en av foreningenes valgte utvalg — i dette tilfelle altså Fellesrådet — kommer på trykk. En av hensiktene med omskriving av referater fra den såkalte «sekretærstilen» til mere avisstil, er jo nettopp å gi medlemmene adgang til å bli kjent med uttalelser som faller i forbindelse med saksbehandlingen. Dette kan være svært nyttig, i stedet for kun å lese fremsatte forslag, og hvem som har hatt ordet. Slik har det da vært gjort så vel med referatene fra årsmøtet i «Sørlandske», som med referatet fra Fellesrådet.

Det er beklagelig, og meget alvorlig, når styret i O.G. vil at hver forenings redaksjonskomité skal lese igjennom alle

fremlagte innlegg til avisen. Dette kan jeg rett og slett ikke bifalle, i og med at det da vil gå langt ut over alt som heter tidsfrister før man får stoffet i hus. A forlange dette er for det første det samme som å hindre avisen i å komme ut mere enn en, eller maksimalt to ganger årlig. For det andre er det en stoffsensurering som går direkte på den myndighet som er tillagt den samlede redaksjonskomité, en komité som i stor utstrekning består av medlemmer fra de ulike foreninger!

Ang. stoffutvelgelse og hvorvidt redaktøren selv skal skrive: Det står enhver medarbeider, også redaktøren, fritt til å referere et møte vedkommende er til stede på. Dog er det ingen forpliktelse for et medlem av redaksjonskomitéen å overvære alle møter. At dette skal stå på lederplass, finner jeg lite rimelig. Da måtte ledersiden utvides til flere. En annen ting er at man i denne avisen ikke har ubegrenset tilgang på stoff, man sliter nok med å få sakene i hus som det er, om man altså ikke skal «knebles» ytterligere. Tenk dere om, styremedlemmer i O.G., hva det forslaget dere har satt frem egentlig innebærer!

Et referat kan ikke — så lenge det er korrekt referert, stå for skribentens personlige mening. Det er og blir et referat, der meningsyttringer fra medlemmene skal komme frem. Helst skal det være likt av de forskjellige meningsyttringer. Referenten må holde sine egne meninger i tømme.

Forslaget fra O.G. innebærer en så direkte inngripen mot en redaktørs rettigheter at dette burde få alvorlige konsekvenser. Jeg må be O.G. trekke dette forslaget til Fellesrådet. Nå gjaldt dette en spesiell sak, utlendinger og medlemsskap. Leseren vil merke at jeg i mitt svar har tenkt mere på de generelle retningslinjer. Det kan komme andre brennbare saker i fremtiden, og da må linjene være klare.

Turid Beth Hansen

Møter i mineralgruppa, OG, våren 75 blir følgende onsdager: 26/2, 19/3, 16/4, 14/5 og 11/6. Alle møter blir i Nordengården, hjørnet Akersgaten/Karl Johans gate, hvor dørene er åpne fra 18.15 til 18.45.